

Η νέα χρονιά να είναι χρονιά αγώνων, εξεγέρσεων και νικών για «της γης τους κολασμένους»

του Αλέξη Λιοσάτου

Ο διεθνής καπιταλισμός βρίσκεται στα πρόθυρα νέας κρίσης, πιθανώς χειρότερης και από αυτήν του 2008. Οι πολιτικοί, εμπορικοί και στρατιωτικοί ανταγωνισμοί μεταξύ μεγάλων Δυνάμεων, μεταξύ Ανατολής και Δύσης αλλά και μεταξύ μικρότερων παικτών όπως οι Ελλάδα, Τουρκία, κλιμακώνονται. Όμως το χειρότερο για το σύστημα είναι ότι βρίσκεται αντιμέτωπο με την άνοδο των εργατικών και λαϊκών αντιστάσεων σε διεθνές επίπεδο. Για πρώτη φορά μετά το 2011, το «βελάκι» της ταξικής πάλης έδειξε «προς τα πάνω» τη χρονιά που μας αφήνει. Αυτό το διαπιστώνουν τα αστικά επιτελεία διεθνώς. Η Washington Post χαρακτήρισε το 2019 “χρονιά διαδηλώσεων” και οι Financial Times συγκρίνουν το 2019 με το 1848 και το 1968!

<https://www.thecommunists.net/rcit/greetings-for-the-new-year-of-2020/>

Η βρετανική Telegraph αρθρογραφεί με τίτλο «Χρονιά αντίστασης-παγκόσμια εξάπλωση της κοινωνικής ανυπακοής» και ανησυχεί για το «τι έρχεται μετά». Κάνει μάλιστα λόγο για την επίδραση του ντόμινο, εκλαϊκεύοντας και αποδεικνύοντας στα μάτια εκατομμυρίων απλών ανθρώπων που δεν έχουν ακούσει ποτέ τους για Τρότσκι την ορθότητα και τη δυναμική της Διαρκούς Επανάστασης...

<https://www.telegraph.co.uk/news/global-protests-2019/>

Το ίδιο κείμενο μιλάει για τις μαζικές κινητοποιήσεις και λαϊκές εξεγέρσεις στο Σουδάν (όπου ανατράπηκε η εκεί

δικτατορία), για τα συνεχιζόμενα εξεγερσιακά κινήματα στην Αλγερία, την Κολομβία (μετά από δεκαετίες), το Χονγκ Κονγκ και τη Χιλή (όπου εκατοντάδες διαδηλωτές έχουν χάσει τα μάτια τους από τις πλαστικές σφαίρες που πρόβαρε ήδη εδώ πέρα η ΕΛΑΣ του Μητσοτάκη), τη νίκη της εξέγερσης στο Εκουαδόρ, την ανατροπή του πρωθυπουργού στον Λίβανο μέσα από μια «μίνι-επανάσταση», όπως την ονομάζει, τις εκρήξεις στο Ιράκ και το Ιράν (στο Ιράκ με εκατοντάδες νεκρούς), τα Κίτρινα Γιλέκα και το απεργιακό κίνημα των τελευταίων δεκαετιών στη Γαλλία, την αφύπνιση του κινήματος στην Αίγυπτο μετά από χρόνια απέναντι στη χούντα του Σίσι (συμμάχου του ελληνικού επεκτατισμού), την εξέγερση στην Αϊτή και σχετικά πιο «άγνωστες» σε εμάς κινητοποιήσεις που μάλιστα πέτυχαν νίκες, όπως σε Ρωσία και Γεωργία. Να προσθέσουμε ακόμα την αντίσταση στο Κασμίρ, το απεργιακό κίνημα – ρεκόρ των τελευταίων δεκαετιών στις ΗΠΑ και την εξέγερση στο Άσαμ της Ινδίας, τις διαδηλώσεις στο Πακιστάν και στην Καταλονία, τις κινητοποιήσεις των υποστηρικτών του Μαδούρο και του Μοράλες απέναντι στην αντεπανάσταση.

Οι από κάτω αντεπιτίθενται. Ένα νέο, ίσως ακόμα μεγαλύτερο, ακόμα πιο διεθνές «2011» βρίσκεται υπό κατασκευή. Οι χώρες της Β.Αφρικής και της Μέσης Ανατολής δείχνουν ότι ένα νέο κύμα της «Αραβικής Άνοιξης» ξυπνάει, κλείνοντας τα στόματα όσων έσπευσαν να τη βαφτίσουν «συνωμοσία ξένων δυνάμεων», βγάζοντας συμπέρασμα από την ήττα της από την τριπλή αντεπανάσταση (ιμπεριαλιστές, τζιχαντιστές, αντιδραστικά καθεστώτα). Η Α. Αμερική και η Ασία αποσταθεροποιούνται. Νέα προβλήματα γεννιούνται για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσία, Κίνα κ.ά), με την αποσταθεροποίηση να αγγίζει τόσο την ενδοχώρα τους όσο και τις σφαίρες επιρροής τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο δεν είναι τυχαίο ότι και το κίνημα στην Ελλάδα παρουσιάζει για πρώτη φορά μετά το 2011-2012 σημάδια ανάτασης (μαζικότητα-ρεκόρ των τελευταίων χρόνων στις διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου και του Αλέξη Γρηγορόπουλου).

Κινητοποιήσεις με δυναμισμό, που συχνά πετυχαίνουν νίκες και αναδιπλώσεις στους από πάνω. Η εργατική τάξη παρά τις

απογοητεύσεις και τις προδοσίες των ρεφορμιστικών ηγεσιών τους, παρά την έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας, παρά την εκφύλιση των συνδικάτων, παρά τη σκληρή καταστολή, είναι εδώ και κινείται. Το μέλλον ανήκει σε αυτόν τον κόσμο, η εύφλεκτη πρώτη ύλη, η μαγιά για την ανατροπή του καπιταλισμού είναι υπαρκτή, γεννά νέες συλλογικότητες, νέες μορφές αυτο-οργανωμένου αγώνα, παλεύουν, συγκρούονται, ξεπερνάνε τις ηγεσίες τους, τις κάνουν να σέρνονται πίσω τους. Πάνω σε αυτήν τη μαγιά έχουμε να χτίσουμε, να συμβάλουμε, να «κολυμπήσουμε». Για την ενίσχυση των υπαρκτών αντιστάσεων αλλά και για την ανοικοδόμηση κι ενίσχυση της επαναστατικής Αριστεράς. Κάτι που απαιτεί περισσότερη συντροφικότητα και εσωκομματική δημοκρατία από ότι σήμερα, συνειδητοποίηση των κρίσιμων καθηκόντων που απλώνονται μπροστά μας.

Ένα συμπέρασμα που προέκυψε (ξανά) τα προηγούμενα χρόνια είναι ότι οι ρεφορμιστικές ηγεσίες είναι ανίκανες να οδηγήσουν τους αγώνες σε νίκες, ότι ακόμα και οι πιο μικρές νίκες είναι προσωρινές και καταδικασμένες να ανατραπούν χωρίς ηγεσίες να φτάσουν τον αγώνα μέχρι την ανατροπή των αστικών καθεστώτων, μέχρι την απαλλοτρίωση του κεφαλαίου και τη διάλυση των κρατών του. Παραδείγματα υπάρχουν άφθονα, που παρά τις διαφορές τους καταλήγουν στη διαχείριση του συστήματος ή στην εκφύλιση των κινητοποιήσεων: από τον ΣΥΡΙΖΑ και τους Τσάβες/Μοράλες στη Λ.Αμερική μέχρι τα διάφορα «μη κομματικά κινήματα» (πχ. Κίτρινα Γιλέκα και Αραβική Άνοιξη) ή κινήματα με αστικές και αντιδραστικές ηγεσίες (Χονγκ Κονγκ). Η εποχή εξακολουθεί να παράγει ταξική πάλη και συνεπώς συνεχίζει να απαιτεί επαναστάτες, διαφορετικά θα μας περιμένουν ξανά και ξανά αντεπαναστάσεις, ήττες και πωγυρίσματα. Οι από πάνω εξοπλίζονται, ποντάρουν στον εθνικισμό και τον φασισμό, είναι ανυποχώρητοι και αποφασισμένοι να περάσουν από πάνω μας, μας οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε πολέμους, σαρώνουν κατακτήσεις και δικαιώματα, μοιράζουν πείνα, ανέχεια και θάνατο, στήνουν δικτατορίες, ξέρουν πολύ καλύτερα από εμάς τις ανεπάρκειες των ηγεσιών του κινήματος αντίστασης.

Έστω κι έτσι η μάχη για τα αφεντικά του πλανήτη αποδεικνύεται ότι δεν είναι περίπατος. Ένας νέος γύρος κλιμάκωσης της αντιπαράθεσης των από κάτω με τους από πάνω γεννιέται κι εμείς έχουμε να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να νικήσουν αυτές οι κινητοποιήσεις, για να φτάσουν οι ανατροπές και τα κινήματα «μέχρι το τέλος». Να κάνουμε τους εφιάλτες τους πραγματικότητα, να τους δείξουμε ότι τους περιμένουν ακόμα χειρότερα. Καλή χρονιά λοιπόν, ένα 2020 με εξεγέρσεις, ανατροπές και νίκες για τον κόσμο μας, με καλύτερη και μαζικότερη επαναστατική Αριστερά.